

„Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véreimet, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.”

János evangéliumának lényeges tartalma az örök életről szóló tanítás.

Isten szeretetének annyira fontos az ember örök élete, hogy odaadja érte egyszülött Fiát.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16.)

És Jézusnak is annyira fontos, hogy odaadja érte emberi életét. Mert akinek nincs örök élete az elvész.

Az örök élet: hit Jézusban, Nem annak a hite, hogy Ő létezik, hanem a Benne való hit. Őbenne hinni azt jelenti, hogy befogadom magamba. A szívemmel, az értelmemmel, az akaratommal, teljes valómmal. Ez azt is jelenti, hogy ugyanígy átadom magam neki, teljesen rábízom magam, Ő bennem él, és én Őbenne. Ennek az egymásban levésnek a biztosítéka a nekem adott teste és vére. Táplálékul adja magát.

Ha a testemnek szüksége van az eledelre, hogy életben maradjon, az igazi istenképű valómnak is szüksége van életben maradásához a vele való táplálkozásra. „Vegyétek és egyétek” Ízleljétek, rágjátok, nyeljétek, tapasztaljátok, hogy „az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital” Így valósul az Ő élete bennem, s ez már itt a földön a megkezdődött örök élet. És az ígélet: „feltámasztom őt az utolsó napon.”

Jó nekünk, mert a történéseket és ígéreteket tudhatjuk az Evangéliumokból

Az Oltáriszentség szerzése, az élet odaadása a Golgotán, a húsvéti feltámadás, a mennybemenetel valóságát hitünkkel mind megérthetjük a nekünk küldött Szentlélek működése által. Ezért hinni sokkal könnyebb, mint a kortárs apostoloknak és hallgatóknak. Mégsem hisznek benne még mindig sokan.

De nekünk, akik – ha valóban – benne élünk, küldetésünk van a többi embertestvérünk felé. Nem lubickolhatunk az Ő szeretetében tétlenül „fotel keresztényként.” (Ferenc pápa)

Ha napról-napra tudatosítjuk, mekkora ajándék birtokosai vagyunk, akkor lobognia kell bennünk a szeretet tűzének, és meg kell születnie a cselekedeteknek, hogy „rólunk Reá ismerjenek.” (Gyurka bácsi).

Trásy Éva, Budapest